

DANYI ZOLTÁN

Köveket ölel

Keresztülfolylík a szélen.
Nem vár, nem torpan, nem áll meg.
A kövek a mélyben egyre
simábbak, egyre gömbölyűbbek.

Kövek éneke

A mozduló ajak. Sőt már az,
hogy *van* ez az ajak, hogy *lehet*
egyáltalán – és éppen így,
épp ezen az arcon –

És a törékeny hangzás –

Cím nélkül

Megérinti –

Mint virágok porzóinak hegyét
a mozdulatlan szellő.

Kék ágak

Köd a kék ágak közt.
Valahol a fűben,
a szilvafák alatt, hajnal.
Telítődnek a színek.
És csontig átfagyunk
a kéken kelő napban.